

Szente B. Levente

(tapad ránk a sok kereszt)

nincs már varázslat.
oda a belső tömör csend,
az ismeretlen csoda, a végkifejlet.

megfejtettünk gyorsan mindent.
mégis, valami naponta körülfon,
átölel ami volt – a van, a lesz.

a más kezdetek vége utáni
belégzés, kilégzés, mint valami
ősi szép történet, úgy tapad ránk a sok kereszt.

A mester és én

Mester! – ki láttál már eleget, sokat,
és folyini vért, halottat, százakat, ezreket –

néhányukat, tán le is fejezted,
kardoddal véreztetted el.

hát, küldj nekem verset,
vagy huszonötöt, többet, aztán

még egyszer egy annyit,
míg, bocsánatra nem lelek.

addig is – én szalmából kötök,
és fonok neked koronát

Álmodik-e Isten?

Esténként, amikor tücsök énekét hallgatod,
elgondolod: e nehéz és súlyos szavakat, ma ki érti meg?

Te láttad a szarvasok szemében a rianó patakot,
a dombok alatt roskadó falvak fölött repülő madárrajokat,

miként a holdfényben a kőhideg emberek között,
életben maradni, jól tudod: halált megvető bátorság kell.

Esténként, elgondolod: így lesz-e ez fiaink, leányaink idejében,
hogyan lesz-e még szép, józan ész, álmodik-e Isten másik bárkát
nekünk?

Akkor is, ha megtagadtuk ami jó volt, amit tanított,
régiben önmagunk gyanánt, a gomblyukba tűzött bokrétát is elfe-
ledtük,

hát elég-e a szavakat megismerni, féltve őrizni, tovább adni,
ha a tücsök énekét nem érti senki...

Apokrif ima

(Emlékek a Sárgaház folyosója című naplójegyzékből)

Anyám a táncoló tüzet nézte.
szemeiben pipacs arcú, rőt, vörös gyermeteg lángmezők.

Mind, parázsló régi emlékek – utoljára így beszélt nekünk:
Miként, belénk oltva fészkelnek letűnt idők,

a halak is a vízből már kiugrani készek,
mutatta egy bagdadi agyagpecséten.

De ma lemerülnek a mélybe,
megisméltődik ugyanaz, háza népét meg ne tagadd!

Ne feledjétek: semmi új nincsen a nap alatt,
sem az égben!

Csak a sötétben történik valami,
ott mocorog az éj szívében.

Akár az ismeretlen, a földek alatt,
messze, nagyon messze és nagyon mélyen,
vagy, a gyöngye ember lelkében
a ki nem mondott szó felgyülemlött mérge,

lám, mégis belém költözött, e betegség nem enged,
mert fényben, cseresznyevirágzásokkor születtem.

Mert hittem benned Uram,
a jó embereket jól vigyázd, el ne engedd!

Szembe jöttek (Cseh Tamás emlékére)

elindultak és mentek,
mások velük szembe jöttek

előre, hisz egyformák vagyunk, csak előre, sosem oldalra,
hátra nézni már nem tilos a vesztesnek, győztesnek

üzenni kell néha azoknak, akik célt értek,
esetleg az otthon maradottaknak, végre

elindultak hát, és mentek,
vissza, a sötétség előtti időkbé.

vannak még nyomok,
tüzek, jelek, kiengesztelések,

égbe- fejbe nézők,
sötétet, fényt lekopogó mindentudók,

hogyan a fa, a fához,
és kő, a kőhöz legyen mérve –

itt vannak még,
akik mindig is velünk lesznek,

a szépen szólók,
élő formák, színek, ritmust teremtő,
másként gondolkodók,

hol kör, a karikában, egyenest keresztben,
fel és alá jár, mennyekbe ki, vagy száll alá,
konok, zord kövek titkai közé.

Fűszálének

Kányádi Sándor emlékére

Néma tánca, bús emléke tájnak,
szelíd szélnek – hangod már fűszálének.

Örök fohász-virágkép verséleted,
mosolyod a csillagokkal egy csokorban.

E földkoronán égi jelként,
az embernél is több maradtál.

Majd elválnak

majd elválnak –
elválnak szépen minden, mint bőr a hústól

az inak, idegek, minden szövet
ahogy lecsusszan a csonttól

pazarul, hanyagul
mint a házirend és a gyermek

vagy az utcán, kézfogás után, egy-egy ember
majd elválnak –

fog-e fájni, ha a nehéz viselet is elkopik
és fogásra kerülnek a kalapok